

LBRIS

We know
books

URZEALA TRONURILOR

GEORGE R. R. MARTIN

Traducere din limba engleză de
SILVIU GENESCU

Ediția a V-a, revizuită

NEMIRA

PROLOG

— **A**r trebui să ne întoarcem, ceru Jared pe când desigurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Sălbaticii sunt morți.

— Ți-e frică de moarte? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Jared nu mușcă momeala. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, și văzuse destui stăpâni venind și plecând.

— Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

— Sunt morți? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

— Will i-a văzut, răspunse Jared. Dacă el spune că sunt morți, pentru mine asta-i o dovadă suficientă.

Will știuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Și-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

— Mama mi-a spus că morții nu cântă nimic, interveni el.

— Dacă ea spunea la fel, Will, răspunse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la țâța unei femei. Există lucruri pe care le poți învăța chiar și de la morți.

Glasul său reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

— Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Jared. Opt zile, poate nouă. Și noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără niciun interes.

— Așa se întâmplă în fiecare zi pe la ora asta. Îți pierde curajul pe întuneric, Jared?

Will vedea gura încordată a lui Jared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră și groasă. Jared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat și băiat, și nu era obișnuit să fie luat în râs. Și totuși, era mai mult de atât. Dincolo de mândria lui rănită,

Will simțea și altceva înăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtășea nesiguranta. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Pe urmă a râs de toate astea. Acum era un veteran cu o sută de ieșiri, iar sălbăticia nesfârșită și întunecoasă pe care cei din sud o numeau „pădurea bântuită“ nu-i mai provoca nicio spaimă.

Până acum. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord și nord-vest și apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ținându-se cu încăpățănare pe urmele unei bande de călăreți liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca niște vietăți. Will nu-și dorise toată ziua decât să gonească mâncând pământul spre siguranța oferită de Zid, dar nu era tocmai un simțământ pe care-l puteai împărtăși comandantului tău.

Și mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulți moștenitori. Era un tânăr chipeș de optsprezece ani, cu ochi cenușii, grațios și subțire ca un pumnal. Urcat în șaua uriașului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will și Gared, călare pe bidiviii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuși negre din moleschin și o cămașă suplă și strălucitoare de zale negre, așezată peste straturi de lână neagră și piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puțin de jumătate de an, dar nimeni nu putea spune că nu era pregătit pentru vocația sa. Cel puțin în privința garderobei, până acum.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă și neagră, moale ca păcatul.

- Pun râmășag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea râsese.

Era greu să primești ordine de la un bărbat de care ai râs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în șaua bidiviului său. Gared simțea probabil la fel.

- Mormont zicea că trebuie să le luăm urma și asta am făcut, spuse Gared. Sunt morți. Nu ne vor mai face niciun fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne?

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit și neatent, ca și înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

- Spune-mi din nou ce ai văzut, Will! Toate amănuntele. Să nu lași nimic pe dinafară!

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăitașii lui Mallister îl prinseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, și i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neuzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

- Tabăra se află la trei kilometri și jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârâu, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt - bărbați și femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea niciun foc, însă vatra era curată lună. Nu mișca nimeni. Nicio ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

- Ai văzut sânge?

- Ei bine, nu, recunosc Will.

- Ai văzut arme?

- Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

- Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înalță din umeri.

- Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

- Sau poate dormeau, sugera Royce.

- Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscoadă. Zâmbi ușor. Am avut grijă să nu mă zărească. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mișca.

Se zgribuli fără să vrea.

– Ți-e frig? Întrebă Royce.

– Puțin, murmură Will. Vântul, stăpâne.

Tânărul cavaler se întoarce spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, șopteau în urma lor și armăsarul lui Royce se mișca nervos.

– Ce crezi că i-a răpus pe acești oameni, Gared? Întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivit și faldurile mantiei lungi, din zibelină.

– Frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdruncinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, și atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbește de zăpadă de cincisprezece metri adâncime și despre cum se năpustește, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă ade-văratul dușman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar la început tremuri și-ți clănțâne dinții, bați din picioare și visezi la vin fiert și un foc bun, care să te încălzească. Arde, așa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se stre-coară înlăuntrul tău și începe să te amortească, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârșit. În primul rând, te moleșești și devii somnoros, totul începe să fie șters și apoi este ca și cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva pașnic.

– Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aș fi bănuit niciodată că ai așa ceva.

– Am avut și frigul în mine, stăpâne. Gared își dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună priveliște a cioturilor care-i fuseseră urechile. Ambele urechi, trei degete de la picioare și degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu dege-rat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

– Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Bărbatul se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroșindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăiase.

– Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Își ridică gluga și-și îmboldi bidiviul, tăcut și îmbufnat.

– Dacă Gared a spus că a fost frigul..., începu Will.

– Ai mai făcut câteva gărzi în această săptămână, Will?

– Da, stăp'ne.

Nu trecea nicio săptămână fără să aibă parte de vreo duzină de afurisite de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

– Și cum ți s-a părut Zidul?

– Umed, zise Will încruntându-se. Acum își dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umed. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

– Isteț băiat! Am avut câteva înghețuri ușoare săptămâna trecută și câte o fulguală rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îm-brăcați în blănuri și piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost la-ndemână și mijloace să-și facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant și încrezător.

– Will, condu-ne acolo! Vreau să-i văd cu ochii mei pe acești bărbați răpuși.

Nu mai era nimic de făcut. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lătos avan-sând cu prudență prin desișuri. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă și sub crustă se ascundeau pietre și rădăcini, pân-dindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Way-mar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornând de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieșire, dar încearcă să-i spuie asta lordului. Gared încheia șirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barbă.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se făcu purpuriu-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică și luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

– Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arătă luna plină.

– Nu cu bidiviul ăsta, răspunse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will își conduse calul sub un arbore bătrân și încovoiat și descălecă.

– De ce te-ai oprit? Întrebă Ser Waymar.

– E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

Royce se opri o clipă, uitându-se în depărtare, cu o expresie gânditoare. Un vânt rece șuieră printre copaci. Mantia de zibelină se învorbă în spatele lui de parcă s-ar fi trezit la viață.

- Ceva nu-i bine aici, mormăi Gared.

Tânărul cavaler îi oferi un zâmbet disprețuitor.

- Aici e?

- Nu simțiți? Întrebă Gared. Ascultați bezna!

Will putea simți. Patru ani în Rondul de Noapte și nu-i fusese niciodată frică. Ce putea fi acum?

- Vântul. Copacii foșnind. Un lup. Care dintre aceste zgomote te face să-ți pierzi curajul, Gared?

Când Gared întârzie cu răspunsul, Royce alunecă cu grație din șa. Își legă armăsarul de o creangă aplecată, destul de departe de ceilalți cai, și-și trase sabia lungă din teacă. Pe mâner scânteiau pietre prețioase, iar lumina lunii aluneca pe oțelul strălucitor. Era o armă frumoasă, confecționată la castel și nouă, după aspect. Will se îndoia că fusese vreodată folosită în luptă.

- Copacii sunt deși aici, avertiză Will. Sabia aia vă va îngreuna, stăpâne. E mai bun un cuțit.

- Dacă-mi trebuie sfaturi, am să le cer, zise tânărul nobil. Gared, rămâi aici! Păzește caii!

Gared descălecă.

- Ne trebuie un foc, am să mă îngrijesc de asta.

- Cât poți fi de smintit, bătrânule? Dacă sunt dușmani în pădure, focul este ultimul lucru de care avem nevoie.

- Sunt unii dușmani pe care focul îi ține departe, răspunse Gared. Urși și lupi străvechi și... și alte vietăți...

Gura lui Ser Waymar deveni o strămbătură aspră.

- Niciun foc.

Gluga lui Gared îi umbrea fața, însă Will zări licărul dur cu care-l privea pe cavaler. O clipă se temu că bătrânul va trage sabia. Era un obiect scurt și urât, cu mânerul decolorat de transpirație, cu muchia știrbită de atâta folosință, însă Will n-ar fi dat nicio ceapă degerată pentru viața nobilului dacă Gared ar fi tras-o din teacă. În cele din urmă, Gared privi în jos.

- Fără foc, murmură el, cu o voce joasă.

Royce consideră asta o acceptare fără crâcnire și-i întoarse spatele.

- Ia-o înainte, îi zise el lui Will.

Will își croi drum prin desii, apoi o luă în sus pe pantă, pe colina domoală unde-și găsisse punctul de observație sub un arbore mareț. Sub crusta subțire de zăpadă, pământul era reavăn și noroios, alunecos, cu pietre și rădăcini ascunse, care te împiedicau. Will nu făcu niciun zgomot pe când urca. În urma lui auzi clinchetul metalic, ușor, scos de zalele nobilului, foșnetul frunzelor și blesteme șoptite când crengile apucătoare ale copacilor îi înșfăcă răbia lungă și traseră de frumoasa lui mantie de zibelină.

Copacul cel mare era acolo, chiar în vârful colinei, în locul unde Will știa că trebuia să se afle, crengile sale cele mai de jos fiind la treizeci de centimetri distanță de pământ. Will se strecură pe dedesubt, târându-se pe burtă, prin zăpadă și noroi, și se uită spre poiana pustie de jos.

Inima i se opri în piept. Pentru o clipă nici nu îndrăzni să respire. Lumina lunii coborâse peste poiană, peste cenușa din vatră, peste coliba acoperită de zăpadă, peste stânca cea mare, peste pârâul pe jumătate înghețat. Totul rămăsese ca acum câteva ore.

Numai că nu mai erau acolo. Toate cadavrele dispăruseră.

- Zeilor! auzi în spatele lui.

Sabia reteză o creangă atunci când Ser Waymar Royce urcă pe culme. Rămase acolo, lângă copacul singuratic, cu sabia lungă în mână, cu mantia fluturând în spatele lui în bătaia vântului năpustit în sus, scoțându-l în evidență cu măreție pe cerul înstelat, sub privirile tuturor.

- Jos! șopti Will cu grabă. Ceva nu e bine.

Royce nici nu se clinti. Privi în jos, spre poiana pustie, și începu să râdă.

- Morții tăi par să-și fi mutat tabăra, Will.

Will rămase fără glas. Căută, băjbâind, cuvinte care nu veneau. Nu era posibil. Privi de la un capăt la altul al taberei abandonate și ochii i se opriră asupra securii. O uriașă secure de luptă, cu lama dublă, zăcând acolo unde o văzuse ultima dată, neatinsă. O armă de valoare...

- Ridică-te, Will! ordonă Ser Waymar. Nu-i nimeni aici. Nu te-aș mai lăsa să te ascunzi sub tufe.

Will se supuse fără nicio tragere de inimă. Ser Waymar îl privi cu o dezaprobare fățișă.

- Nu mă întorc la Castelul Negru cu un eșec la prima mea ieșire. Îi vom găsi pe acești bărbați. Se uită împrejur. Urcă-te în copac! Repede! Caută un foc!

Will se întoarce, fără niciun cuvânt. N-avea niciun rost să comenteze. Vântul se întetea. Îl pătrundea peste tot. Se duse la copac, un brad boltit, verde-cenușiu, și începu să urce. Foarte repede mâinile i se năclăiră de rășină și se pierdu printre acele bradului. Frica-i umplea măruntaiele ca un prânz pe care nu-l putea digera. Șopti o rugăciune către zeii neștiuți ai pădurii și-și scoase pumnul din teacă. Îl puse între dinți, ca să aibă mâinile libere pentru cățărat. Gustul fierului rece din gură îl îmbărbăta. Jos, pe pământ, lordul strigă deodată:

– Cine-i acolo?

Will îi sesiză nesiguranța din glas. Se opri din cățărat; ascultă; privi. Pădurea răspunse: foșnetul frunzelor, clipocitul înghețat al izvorului, un țipăt îndepărtat al unei bufnițe de zăpadă.

Ceilalți nu făceau niciun zgomot. Will percepă o mișcare în colțul ochilor. Forme nedeslușite strecurându-se prin pădure. Întoarce capul, văzând o umbră albă în întuneric. Apoi dispăru. Crengile tremurau ușor în vânt, frecându-se una de alta ca niște degete de lemn. Will deschise gura să-i avertizeze cu un strigăt, însă cuvintele părea că-i înghețaseră în gâtlee. Poate că greșea. Poate că fusese doar o pasăre, o reflexie a zăpezii, viclesug al luminii selenare. De fapt, ce văzuse oare?

– Will, unde ești? strigă Ser Waymar. Vezi ceva?

Se mișcă încet, în cerc, îngrijorat deodată, cu sabia în mână. Trebuie să-i fi simțit și el, așa cum îi simțise Will. Nu era nimic de văzut.

– Răspunde-mi! De ce-i așa de frig?

Era frig. Zgribulit, Will se prinse mai strâns de trunchi. Fața i se lipi cu putere de lemnul bradului. Simțea pe obraz rășina dulce și lipicioasă.

Din întunecimea pădurii se ivi o umbră. Se opri înaintea lui Royce. Era înaltă, ciolănoasă și tare precum oasele bătrâne, cu pielea albă ca laptele. Armura sa părea să-și schimbe culoarea cu fiecare mișcare; ba era albă precum zăpada proaspăt căzută, ba era neagră ca o umbră, și mereu pătată cu verdele-închis al copacilor. Modelele dăntuiau ca lumina lunii atingând apa, cu fiecare pas pe care-l făcea.

Will auzi răsuflarea lui Ser Waymar Royce ieșind într-un suspin prelung.

– Nu te apropia mai mult! avertiză nobilul.

Vocea îi răsuna spartă, ca a unui băietan. Își azvârli mantia lungă, de zibelină, peste umăr, pentru a-și elibera brațele, și apucă sabia cu amândouă mâinile. Vântul se oprise. Se făcuse foarte frig.

Celălalt alunecă înainte, pășind fără zgomot. În mâinile sale apăru o sabie lungă cum Will nu mai văzuse niciodată. Niciun metal prelucrat de oameni nu ar fi putut lua forma acelei lame. Parcă se trezise la viață sub lumina lunii, transparentă, un ciob de cristal atât de subțire, încât părea că dispăre când o vedeai dinspre muchie. O licărire albăstruie acoperea obiectul, o lumină fantomatică juca pe conturul său și, cumva, Will știu că era mai ascuțită decât orice altă lamă.

Ser Waymar îl înfruntă curajos.

– Atunci, dansează cu mine!

Își înalță sabia deasupra capului, sfidător. Mâinile îi tremurau sub greutatea ei sau poate din cauza frigului. Totuși, în acel moment, Will se gândi că nu mai era un băietan, ci unul dintre bărbații din Rondul de Noapte.

Celălalt se opri. Will îi zări ochii; albaștri, mai adânci și mai albaștri decât ochii omenesți, un albastru care ardea precum gheața. Se opriră pe sabia lungă, tremurând în văzduh, priviră lumina lunii alunecând rece pe metal. Preț de o clipă, îndrăzni să spere.

Ieșiră în tăcere din umbră, la fel ca primul. Erau trei... patru... cinci. Ser Waymar trebuie să fi simțit frigul care venea cu ei, dar nu-i văzu niciodată, nu-i auzi niciodată. Will ar trebui să-l prevină. Era datoră lui. Și moartea sa, dacă o făcea. Se zgribuli, îmbrățișă copacul și rămase tăcut.

Sabia albă străbătu aerul tremurând. Când lamele se loviră, nu se auzi niciun dangăt de metal lovind metalul; doar un sunet ascuțit, discret, la limita percepției, ca un animal gemând de durere. Royce pară o a doua lovitură, o a treia, apoi făcu un pas înapoi. O altă avalanșă de lovituri și se trase din nou.

În spatele lui, la dreapta, de jur împrejurul lui, privitorii stăteau răbdători, fără chipuri, tăcuți, modelele în mișcare ale armurilor delicate făcându-i invizibili în pădure. Totuși, nu făceau nimic ca să intervină.

Și iarăși săbiile se ciocniră, până ce Will vru să-și acopere urechile să nu mai audă zgomotul ciudat, furios și ascuțit al luptei lor. Ser Waymar găfăia acum din cauza efortului, răsuflarea lui aruncând aburi sub lumina lunii. Sabia îi era albă de gheață; pe a Celuilalt dansa lucirea albastră, palidă.

Apoi, Royce pară puțin prea târziu. Sabia albă mușcă din zalele de sub brațul lui. Tânărul nobil strigă de durere. Printre zalele mustea sângele; înălța aburi în frig, iar picăturile păreau roșii ca focul, atunci

când atingeau zăpada. Degetele lui Ser Waymar se freacă de coaste. Mănușa sa de moleschin ieși la iveală năclăită de sânge.

Celălalt spuse ceva într-o limbă pe care Will nu o cunoștea, cu un glas aidoma gheții crăpate pe un lac înghețat, iarna, iar cuvintele sunau batjocoritoare. Ser Waymar Royce își regăsi furia.

– Pentru Robert! strigă el și se avântă cu un mârâit, ridicându-și sabia lungă, acoperită cu gheață, cu ambele mâini, rotind-o într-o lovitură laterală, cu toată greutatea sa în ea.

Celălalt pară aproape cu lene. Când lamele se atinseră, oțelul se sfărâmă. Un țipăt reverberă prin pădure în nopțe, iar sabia cea lungă se spulberă în sute de bucăți sfărâmicioase, așchiile împrăștiindu-se ca o ploaie de ace. Royce căzu în genunchi, scâncind, și-și acoperi ochii. Printre degetele sale se scurgea sânge.

Privitorii avansară împreună, de parcă primiseră un semnal. Săbii se ridicară și căzură, într-o tăcere de mormânt. Era un masacru în toată legea. Săbiile albicioase tăiau prin zale de parcă ar fi fost mătase. Will închise ochii. La mare distanță sub el le auzi vocile și râsul răsunând ascuțit, precum țurțurii.

Când își regăsi curajul să se uite din nou, trecuse deja mult timp, iar dealul era pustiu. Rămase în copac, abia îndrăznind să respire, în vreme ce luna se târa cu încetineală pe cerul întunecat. În cele din urmă, cu mușchii cuprinși de cărcei și cu degetele amortite de frig, coborî.

Trupul lui Royce zăcea cu fața în jos în zăpadă, cu un braț întins lateral. Mantia groasă de zibelină era străpunsă în zeci de locuri. Cum zăcea mort, în acest fel, își dădu seama cât fusese de tânăr. Un băiețandru. Găsi, la câțiva pași distanță, ceea ce rămăsese din sabie, capătul ei zdrențuit și răsucit ca un arbore lovit de trăsnet. Will îngenunche, se uită în jur cu teamă și îl înșfăcă. Sabia ruptă va fi dovada sa. Gared va ști ce să facă cu ea, sau cel puțin bătrânul urs, Mormont, ori Maester Aemon. Oare Gared mai aștepta încă, păzind caii? Trebuia să se grăbească.

Will se ridică. Ser Waymar Royce se înălța deasupra lui. Veșmintele sale alese erau zdrențe, fața, zdrobită. O așchie din sabia lui îi străpunsese pupila albă oarbă a ochiului stâng. Ochiul drept era deschis. Pupila ardea albastră. Vedea.

Sabia frântă scăpă dintre degetele amortite. Will închise ochii să se roage. Mâini lungi, delicate, îi șterseră obrajii, apoi se încleștară în jurul gâtului său. Erau înmănușate în cea mai fină piele de moleschin, năclăite de sânge, și totuși atingerea era înghețată.

BRAN

Dimineța sosi limpede și răcoroasă, cu o răceală care vestea sfârșitul verii. Porniseră la drum în zori, ca să vadă decapitarea unui bărbat; erau douăzeci în total, iar Bran călărea printre ei, agitat de atâta nerăbdare. Era pentru prima oară când se considerase că avea vârsta de a-și însoți nobilul tată și frații pentru a vedea cu ochii lui cum făcea regele dreptate. Era cel de-al nouălea an de vară și cel de-al șaptelea din viața lui Bran.

Bărbatul fusese dus în afara unui mic avanpost între dealuri. Robb credea că era un venetic, cu sabia pusă în slujba lui Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid. Bran simțea furnicăture în piele numai la acest gând. Își amintea poveștile de acasă pe care le spunea Bătrâna Nan. Veneticii erau oameni cruzi, zicea ea, neguțatori de sclavi, ucigași și hoți. Se însoțeau cu gigantii și mâncătorii de cadavre, furau copile în miez de nopțe și beau sânge din coarne lustruite. Iar femeile lor se împreunau cu Ceilalți, în timpul Noptii celei Lungi, pentru a prăsi copii îngrozitori, doar pe jumătate oameni.

Însă bărbatul pe care-l găsiseră legat de mâini și de picioare de zidul avanpostului, așteptând judecata regelui, era bătrân și slăbănog, nu cu mult mai înalt decât Robb. Își pierduse ambele urechi și un deget din cauza degerăturilor și era înveșmântat tot în negru, la fel ca un frate din Rondul de Noapte, cu deosebirea că blănurile sale erau zdrențuite și unșuroase.

Răsuflarea oamenilor și a cailor se amestecau, aburite, în aerul rece al dimineții, pe când tatăl său, stăpânul, îl descătușase pe bărbat de zid și-l târâse înaintea lor. Robb și Jon erau neclintii pe caii lor, cu Bran între ei pe poneiul său, încercând să pară mai mare de șapte ani, încercând să pară că mai văzuse așa ceva înainte. O adiere ușoară